

ter i høj Grad med Urette —, vilde forsvinde. Kunde man altsaa i Udvalget komme til et saadant Resultat, at vi dog naaede til bedre Regler paa dette Omraade, saa skulde jeg hilse det med Glæde ud fra den Betragtning, at det overhovedet vilde have Betydning for Befolkningen.

Jeg skal ikke nægte, at det vilde være en særlig Grund for mig til at medarbejde paa dette Lovforslag; thi jeg er ganske uenig i, hvad den ærede sidste Taler sagde om Motivet til Lovforslaget — jeg antager for Resten, at jeg deri samstemmer med den højt ærede Handelsminister —, idet det, det ærede Medlem fremhævede som Kærnepunktet i Lovforslaget, forekommer mig at være en ren Biting. Han fremhævede nemlig som Kærnepunktet Ordningen af Vekselerernes Afgifter og lignende. I saa Henseende tror jeg, man meget godt kan blive staaende ved den Ordning, man traf i 1919, jeg tror ogsaa, Forhandlingen vil ende med, at man bliver staaende derved. Hvis det var af denne Grund, Forslaget var blevet forelagt, saa var det virkelig ikke værd for Handelsministeren at sætte sig i Bevægelse. Men jeg har ogsaa forstaaet ham helt anderledes. Det, som har været hans Hovedmotiv til at fremsætte Forslaget, er dog vel Indholdet af § 6, som handler om Afviklingskassen, og dette kan jeg forstaa, naar jeg sammenholder det med Reglerne i § 3 og med, hvad der i 1919 blev bestemt ved Lovens § 4. Det er sikkert, at den paagældende Bestemmelse var bedre i Landstingets Affattelse, end da Forslaget kom tilbage fra Folketinget. Paa et Hovedpunkt, nemlig det, som § 4 drejer sig om, var det bedre i Landstingets Affattelse, klarere, renere, sundere. Det var en Art — hvis jeg maa bruge det Ord — Saneringslov, man var inde paa, en Sundhedsgørelse af visse Forretninger, Forretninger, som er meget almindelige, og som berører hele Spekulationshandelen, nemlig Vekselererens Overtagelse af de Papirer, som Kunden spekulerer med, eller rettere Nedlæggelsen af disse Papirer hos Vekselereren, hvorpaa han faar en Art Ret til at spekulere videre med dem. Han faar den i Virkeligheden, selv om det slet ikke var Kundens Mening, men han vilde spekulere alene. Naar Vekselereren faar Ret til at udlaane Papirerne, faar han ogsaa Ret til at spekulere videre med dem. Det kaldes Udlaan, men det er kun et Ord; i Virkeligheden drejer det sig om Salg. Den Vekselerer, som har gjort en Spekulation, som har købt Papirer for en Kunde, faar en Tilladelse af denne Kunde — jeg skal straks komme nærmere ind paa det — til, som det

hedder, at udlaane Papirerne; derved kan han, naar en anden ønsker f. Eks. at spekulere i Nedgang eller, som det med det fremmede Ord hedder, i Baisse, i Virkeligheden komme ind selv, til en vis Grad da, og i alt Fald bidrage til, at der spekuleres i Nedgang i de Papirer, som Kunden ønsker at faa Opgang paa, og saa opstaar det fuldkommen urimelige Forhold, at han spekulerer mod sin egen Kunde, han handler direkte mod sin egen Kundes Interesse. Det maa man da, hvad man end ellers mener om disse Forretninger, betragte som forkasteligt. Derfor rettedes der ogsaa et Angreb paa dette ved Landstingets Affattelse; man ønskede, om man ikke kunde gøre det fuldkommen umuligt, saa dog at gøre det meget vanskeligt for Vekselereren at komme ind paa saadanne Udlaansforretninger — eller Udlaansvirksomhed, skal jeg vel snarere sige.

De Bestemmelser, man fik gennemført i den endelige Lov, viste sig efter min Mening ganske illusoriske. Medens der staar i Loven, at Kunden skal give sin Tilladelse — for et vist Tidsrum — til Udlaan af hans Papirer, er det virkelige Forhold dette, at Kunden nødes til at give sin Tilladelse. Det vil være meget sjældent, at Kunden er saa pengestærk, at han vil kunne gøre Indsigelse mod sin Vekselerer, og er han saa pengestærk, at han selv kan købe sine Papirer, eller rettere har købt dem fuldt og helt, behøver han slet ikke nogen Vekselerer, saa ligger han selv med Papirerne, og Forholdet bliver helt anderledes. Men er det saaledes, at han i et vist Omfang har maattet laane Penge af Vekselereren og betale Rente for de købte Papirer, er han ogsaa i høj Grad i Vekselererens Haand, og da hjælper det ikke, at der i den Vedtægt, som nu gælder for Fondsbørsen, foreskrives, efter Lovens Regler, visse Erklæringer, som Kunden skal udstede. Kunden maa underskrive, han kan ikke undgaa det, han kan ellers ikke spekulere. Det er det virkelige Forhold. Bestemmelserne har altsaa vist sig illusoriske, og naar de nu her foreslaas rettet, og man mener, de gøres noget strengere ved, at det fastsættes, at der skal i hvert enkelt Tilfælde gives Kommittentens Meddelelse, naar Udlaan finder Sted — det er i Virkeligheden den betydningsfulde, egentlige Rettelse i disse Bestemmelser —, saa tror jeg, at denne Tilføjelse vil vise sig akkurat lige saa illusorisk som den Bestemmelse, vi nu har. Thi det vil være nemt for enhver Vekselerer at indrette den Erklæring, han faar fra sin Kunde, saaledes, at Kunden i Virkeligheden gaar